

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/51/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113208542
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jeannette Hajdinová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2014:1113208542.2

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I pred sudkyňou JUDr. Jeannette Hajdinovou v právnej veci navrhovateľa: P. A., Z. XX.X.XXXX, B. V. V. A., E.. Z.. K. XX/X, zastúpeného usadeným euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, so sídlom v Českej republike, Praha 5, Symfonická 1496/9, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie príslušenstva pohľadávky v sume 2,31 €, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 73,52 € od 1.3.2013 do 9.7.2012 v sume 2,31 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 73,05 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Lubomíra Müllera, vedený v ČSOB, a.s., Pobočka Praha - Centrum Černý Most, D.: C., Q. (B.): C., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania, doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 6.3.2013, domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 73,52 € spolu s príslušenstvom titulom náhrady výkonu trestu odňatia slobody. Uviedol, že bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 84/81 zo dňa 9.6.1981 uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Vo väzbe bol v období od 14.5.1981 do 9.6.1981 a vo výkone trestu odňatia slobody do 2.9.1982, kedy bol podmienečne prepustený. Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Nt/20/2011-26 zo dňa 2.2.2012 bola v jeho trestnej veci povolená obnova konania a odsudzujúci rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov bol zrušený. Následne Okresný súd Prešov uznesením č. k. 41Tv/1/2012-32 zo dňa 22.3.2012 zastavil jeho trestné stíhanie, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Preto podaním zo dňa 20.8.2012 požiadal odporcu o odškodnenie, medzi inými žiadal priznať aj náhradu nákladov výkonu trestu odňatia slobody v sume 73,52 €. Odporca do dňa podania návrhu na začatie konania na súd (6.3.2013) na jeho žiadosť nereagoval, a to aj napriek uplynutiu šesťmesačnej zákonnej lehoty na predbežné prerokovanie jeho nároku.

Odporca sa k návrhu na začatie konania nevyjadril.

Navrhovateľ podaním zo dňa 23.8.2013, doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 27.8.2013, zobral návrh na začatie konania v časti istiny v sume 73,52 € späť a žiadal konanie zastaviť. Späťvzatie odôvodnil tým, že odporca mu rozhodnutím č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013 priznal, okrem iných, aj náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 119/1990 Zb.) v sume 73,68 €.

Okresný súd Bratislava I uznesením č.k. 11C/51/2013-15 zo dňa 11.2.2014 zastavil konanie v časti istiny v sume 73,52 € a vrátil navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok v sume 20,- € prostredníctvom Daňového úradu Košice. Zastavenie konania odôvodnil čiastočným späťvzatím návrhu na začatie konania a vrátenie zaplateného súdneho poplatku odôvodnil ustanoveniami § 28 zákona č. 119/1990 Zb. v spojení s § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1992 Zb.), pretože súdne konania o odškodnení podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú oslobodené od súdnych poplatkov a navrhovateľ nebol povinný súdny poplatok zaplatiť. V uznesení o čiastočnom zastavení konania súd nerozhodol o náhrade trov konania s tým, že o nich rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí.

Po čiastočnom späťvzatí návrhu na začatie konania predmetom konania zostalo príslušenstvo istiny za obdobie od 1.3.2013 do 9.7.2013 v sume 2,31 € (8,75 % ročne zo sumy 73,52 € od 1.3.2013 do 9.7.2013). Za obdobie od 9.7.2013 (kedy odporca priznal navrhovateľovi náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody) do vyplatenia náhrady navrhovateľ neuplatnil žiaden nárok s prihliadnutím na to, že ide o zanedbateľnú čiastku.

Podľa § 115a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len OSP) pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 200ea ods. 1 OSP ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 eur, od toho okamihu, ide o drobný spor.

Podľa § 200ea ods. 3 OSP ak je predmetom konania iba príslušenstvo pohľadávky, ktorého hodnota neprevyšuje sumu podľa odseku 1, konanie sa považuje za drobný spor.

Podľa § 156 ods. 3 OSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Okresný súd Bratislava I s poukazom na § 115a ods. 2 OSP vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, pretože ide o drobný spor a zároveň prihliadol na to, že skutkový stav medzi účastníkmi nebol sporný a ide o posúdenie hmotnoprávnej stránky veci (pozri napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Varela Assalino proti Portugalsku zo dňa 25.4.2002, č. sťažnosti 64336/01). Súd postupom podľa § 156 ods. 3 OSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na svojej úradnej tabuli minimálne päť dní vopred.

Súd vo veci rozhodol na základne listinných dôkazov predložených navrhovateľom a ustálil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 84/81 zo dňa 9.6.1981 uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní dvoch rokov. Vo väzbe bol v období od 14.5.1981 do 9.6.1981 a vo výkone trestu odňatia slobody do 2.9.1982, kedy bol podmiennečne prepustený.

Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Nt/20/2011-26 zo dňa 2.2.2012 bola v jeho trestnej veci povolená obnova konania a odsudzujúci rozsudok bol zrušený. Následne Okresný súd Prešov uznesením č. k. 41Tv/1/2012-32 zo dňa 22.3.2012 zastavil trestné stíhanie navrhovateľa, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Navrhovateľ následne požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. podaním zo dňa 20.8.2012, ktoré bolo odporcovi doručené dňa 22.8.2012. Odporca v šesťmesačnej lehote od podania žiadosti (t.j. do 22.2.2013) na žiadosť navrhovateľa nereagoval. Navrhovateľ preto dňa 6.3.2013 podal na súd návrh na začatie konania, ktorého predmetom bola náhrada nákladov výkonu trestu odňatia slobody s príslušenstvom.

Odporca rozhodnutím č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013 priznal navrhovateľovi, okrem iných, aj náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. v sume 73,68 €, teda právny nárok navrhovateľa uznal.

Súd pri právnom posúdení veci vychádzal z nasledovných právnych predpisov:

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

Podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. nárok na odškodnenie zahŕňa najmä náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov.

Podľa § 24 zákona č. 119/1990 Zb. pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, § 26 a § 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ods. 1). Nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokúvania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie (ods. 2).

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,

a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,
b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len OZ) ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Vykonávacím predpisom je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len nariadenie č. 87/1995 Z.z.).

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013 v spojení s § 10c nariadenia č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych

bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ mal podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. právny nárok na náhradu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonal na základe rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 84/81 zo dňa 9.6.1981, ktorým bol odsúdený za trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne; vo väzbe bol v období od 14.5.1981 do 9.6.1981 a následne vo výkone trestu odňatia slobody do 2.9.1982, kedy bol podmiennečne prepustený. Odporca navrhovateľovi priznal náhradu výkonu trestu odňatia slobody v sume 73,68 € (rozhodnutie č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013).

Odporca však na žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku v zákonnej šesťmesačnej lehote, vyplývajúcej z § 10 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., nereagoval. Navrhovateľ podal u odporcu žiadosť dňa 22.8.2012, preto posledným dňom na priznanie náhrady výkonu trestu odňatia slobody bol 22.2.2013. Ak odporca v tejto lehote navrhovateľovi neposkytol náhradu výkonu trestu odňatia slobody, od 23.2.2013 sa dostal do omeškania a od vtedy by bol povinný platiť popri istine aj úroky z omeškania. Navrhovateľ sa však v návrhu na začatie konania domáhal zaplatenia úrokov z omeškania od 1.3.2013, preto súd, súc viazaný návrhom na začatie konania, posudzoval obdobie platenia úrokov z omeškania od 1.3.2013 do 9.7.2013, kedy odporca rozhodol o priznaní náhrady trestu odňatia slobody v sume 73,68 € podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. Navrhovateľ nežiadal zaplatiť úroky z omeškania za obdobie od 9.7.2013 do faktického zaplatenia náhrady trestu odňatia slobody.

Návrh na začatie konania bol v časti istiny opodstatnený, pretože navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb., ktorý vykonal na základe rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 84/81 zo dňa 9.6.1981. Trestné stíhanie navrhovateľa za skutok nenastúpenia povinnej vojenskej služby bolo uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 41Tv/1/2012-32 zo dňa 22.3.2012 zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Odporca bol preto povinný v zákonnej šesťmesačnej lehote vysporiadať sa s navrhovateľovou žiadosťou o náhradu výkonu trestu odňatia slobody podľa citovaného ustanovenia zákona č. 119/1990 Zb. Odporca túto náhradu navrhovateľovi priznal až po uplynutí zákonnej šesťmesačnej lehoty - rozhodnutím č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013. Z uvedeného dôvodu bol odporca povinný popri istine, na ktorú mal navrhovateľ právny nárok, zaplatiť aj úroky z omeškania počnúc uplynutím lehoty na predbežné prerokovanie nároku.

V prvý deň omeškania (1.3.2013) predstavovala úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,75 %, preto zvýšením o osem percentuálnych bodov predstavujú úroky z omeškania výšku 8,75 % ročne zo sumy 73,52 € od 1.3.2013 do 9.7.2013 (131 dní omeškania), a teda sumu 2,31 € (§ 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013 v spojení s § 10c nariadenia č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované právne predpisy súd dospel k záveru, že návrh na začatie konania (po späťvzátí návrhu na začatie konania v časti istiny) je aj v časti úrokov z omeškania dôvodný, preto mu vyhovel.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 (v zastavenej časti) a podľa § 142 ods. 1 OSP (v časti príslušenstva pohľadávky).

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniel, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri

jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či niektorý z účastníkov konania (a pokiaľ áno, ktorý z nich) z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní požadoval, resp. akého výsledku sa domáhal, a skutočnosťou, pre ktorú bolo konanie zastavené. To znamená, že použitý termín "zavinenie" nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu na začatie konania) a následkom je zastavenie konania (napríklad nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 454/2010 zo dňa 7.6.2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžo 225/2010 zo dňa 25.10.2010, sp. zn. 2 Sžf 2/2011 zo dňa 16.3.2011).

Vychádzajúc z uvedených skutočností pri zastavení konania môže všeobecný súd rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a žiadnemu z účastníkov nepriznať právo na náhradu trov konania až potom, čo zistí, že neexistujú okolnosti vyplývajúce z § 146 ods. 2 OSP, ktoré umožňujú aj pri zastavení konania priznať niektorému z účastníkov náhradu trov konania z dôvodu zavinenia druhého účastníka na zastavení konania.

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal zaplata istiny 73,52 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 1.3.2013 do 9.7.2013 titulom náhrady trestu odňatia slobody podľa zákona č. 119/1990 Zb. Navrhovateľ podaním zo dňa 23.8.2013 zobral návrh na začatie konania v časti istiny v sume 73,52 € späť a žiadal konanie zastaviť. Čiastočné späťvzatie odôvodnil tým, že odporca mu rozhodnutím č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013 priznal náhradu trestu odňatia slobody v sume 73,68 €. Uvedený dispozitívny úkon navrhovateľa viedol k čiastočnému zastaveniu konania uznesením č.k. 11C/51/2013-15 zo dňa 11.2.2014. V konaní teda nebolo sporné, že navrhovateľ zobral návrh na začatie konania čiastočne späť (istina 73,52 €) až po tom, čo mu odporca rozhodnutím č. 23954/2012-1541/13 zo dňa 9.7.2013 priznal náhradu, ktorej zaplata sa domáhal v tomto súdnom konaní. Preto možno uzavrieť, že navrhovateľ zobral návrh na začatie konania čiastočne späť pre správanie odporcu. Inými slovami, nebyť rozhodnutia odporcu zo dňa 9.7.2013, navrhovateľ by nezobral návrh na začatie konania čiastočne späť. Návrh na začatie konania v čase jeho podania na súd bol podaný dôvodne. Odporca na základe uvedeného zaviniel zastavenie konania, a preto súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval podľa § 146 ods. 2 druhá veta OSP.

O náhrade trov konania v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 73,52 € od 1.3.2013 do 9.7.2013, ktoré navrhovateľovi priznal týmto rozsudkom, súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a navrhovateľovi, ktorý mal v tejto časti úspech, priznal náhradu trov konania proti neúspešnému odporcovi.

Vzhľadom na skutočnosť, že pri náhrade trov konania pri čiastočnom zastavení konania aj v časti úrokov z omeškania je výrok o náhrade trov konania totožný ("Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume ...") súd rozhodol jedným výrokom, ktorý subsumuje oba výroky, tak že odporcu zaviazal na náhradu trov konania v sume 73,05 €.

Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny súd vychádzal z § 10 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška); hodnota sporu v predmetnej právnej veci predstavuje sumu 75,83 € (73,52 € + 2,31 €), potom základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 16,60 €. Celková suma náhrady trov konania pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby:

- prevzatie a príprava veci dňa 28.5.2012 - 16,60 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky v znení účinnom do 30.6.2013, § 20c vyhlášky v znení účinnom od 1.7.2013),
- písomné podanie na súd - návrh na začatie konania zo dňa 6.3.2013 - 16,60 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky v znení účinnom do 30.6.2013, § 20c vyhlášky v znení účinnom od 1.7.2013),
- písomné podanie na súd - čiastočné späťvzatie návrhu na začatie konania zo dňa 23.8.2013 - 16,60 € (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál v roku 2012: 1 x 7,63 € = 7,63 € (§ 15 písm. a/ vyhlášky),
- režijný paušál v roku 2013: 2 x 7,81 € = 15,62 € (§ 15 písm. a/ vyhlášky).

V konaní ide o drobný spor, preto súd skúmal, či sú splnené zákonné podmienky na zníženie alebo nepriznanie náhrady trov konania vyplývajúce z § 150 ods. 2 OSP ("ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť"). Priznaná náhrada trov konania v sume 73,05 € v zastavenej časti aj v časti priznaných úrokov z omeškania nie je neprimeraná pohľadávke, ktorá existovala v čase začatia konania v sume 73,52 €; priznaná náhrada trov konania je dokonca nižšia ako žalovaná suma. Na základe tejto skutočnosti súd dospel k záveru, že nie je daný zákonný dôvod na zníženie alebo nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu ich neprimeranosti voči pohľadávke podľa § 150 ods. 2 OSP, preto súd navrhovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 73,05 € podľa § 146 ods. 2 druhá veta (v zastavenej časti) a § 142 ods. 1 OSP (v časti priznaných úrokov z omeškania).

Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania za súdny poplatok v sume 20,- €, pretože mu ho vrátil v zmysle uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C/51/2013-15 zo dňa 11.2.2014 prostredníctvom Daňového úradu Košice (§ 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., § 28 zákona č. 119/1990 Zb.). Vzhľadom na to navrhovateľovi trovy konania spočívajúce v zaplatení súdneho poplatku nevznikli.

Platobným miestom pre náhradu trov konania účastníkom je ich právny zástupca (§ 149 ods. 1 OSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.